

[Inger Stilling Pedersen]

med i en behandling. Skal de unge anbringes på en institution, er det af største betydning, at opholdet bliver så kort som muligt. Det må ikke være sådan, at unge kan opholde sig dér i årevis, til de er langt oppe i den voksne alder, hvorefter der kommer ganske unge til, som kan få noget at vide af de ældre og erfarne; det kan kun være skadeligt.

Jeg kunne nævne mange andre ting, men jeg vil slutte med at sige, at jeg håber, denne debat vil resultere i, at vi får en større forståelse og interesse for at forebygge kriminalitet, og vil styrke os i vores bestræbelser på at hjælpe de børn og unge, der allerede er inde i kriminalitet.

Ole Espersen (S):

Hvis hensigten med kristeligt folkepartis forespørgsel er at lægge op til en fordomsfri drøftelse af, hvordan vi kan mindske ungdomskriminaliteten, er forespørgslen naturligvis velkommen. Jeg er sikker på, at det er kristeligt folkepartis hensigt, men når jeg sætter et lille »hvis« foran af mere generel natur, er det, fordi der jo er grupper her i samfundet, der især i disse vanskelige tider prøver at finde sydebukke, og der er folk, der hævder, at mange af samfundets dårligdomme kunne afskaffes, hvis vi blot gav hårdere og hurtigere straffe til de unge.

Vi i socialdemokratiet tror ikke på lynchdomme, og vi tror ikke på hårde straffe, hvad enten det er unge eller ældre lovovertrædere, der er tale om. Der er ingen undersøgelse, der har vist eller bare sandsynliggjort, at en mere brutal fremfærd fra myndighedernes side skulle hjælpe på disse problemer. Med andre ord gavner man heller ikke ofrene eller de eventuelle ofre ved at fare hårdere frem mod gerningsmændene. Ofrenes væsentlige interesse må i højere grad være ikke at blive ofre end at få tilfredsstillet hævnfølelser over for deres gerningsmænd.

Justitsministeren har sagt en del om kriminalprævention, den prævention, som justitsmyndighederne – det vil sige politi, domstole og andre, der involveres i straffesager – kan udøve. Justitsministeren berørte også kort, at egentlig kriminalitetsforebyggelse bestemt ikke alene ligger hos justitsmyndighederne.

Vi kan i socialdemokratiet tiltræde disse synspunkter, både for så vidt angår politiets funktion, og også for så vidt angår politiets

muligheder for samarbejde med andre. Vi er også enige i de betragtninger, som ministeren fremførte om samfundstjeneste og andre alternativer til frihedsstraf, som bør komme ind i billedet.

Når disse alternativer kommer ind i billedet, og når de diskuteres så grundigt netop i disse år og disse måneder, er det jo, fordi alle, der prøver at se nøgternt på tingene, må erkende, at for os politikere er det efterhånden hovedopgaven at sørge for, at straffens negative virkninger, dens skadevirkninger, bliver så få som muligt. Det er klart, at når dette er udgangspunktet, bør frihedsstraffe kun anvendes, når vi virkelig føler, at det er strengt nødvendigt.

Heraf følger så også, at man primært bør sætte ind på de virkelig forebyggende områder, og at man bør gøre det så stærkt som muligt. Vi er enige med justitsministeren i, at det drejer sig om boligforhold, sociale støtteordninger, børne- og ungdomsinstitutioner, familiemæssige forhold osv.

Vi er også enige i, at så længe vi har en så omfattende ungdomsarbejdsløshed, som vi har, er det næsten uundgåeligt, at ungdomskriminaliteten øges. Det er pinagtigt for os, at vi i 1979 lever i et samfund, der sætter i titusindvis af unge uden for det almindelige samfundsliv. Vi lever i et samfund, der i allerhøjeste grad øger den unges risiko for at blive kriminel.

Vi har fra vores partis side gang på gang forlangt og også fået gennemført planer med henblik på bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, men vi må erkende, at vi stadig lever med en ungdomsarbejdsløshed af helt urimelige dimensioner, og så må vi også erkende, at det er kortsigtet og uretfærdigt, når disse unge kommer ud i kriminalitet, da blot at klandre den enkelte.

Ordføreren for kristeligt folkeparti nævnte de ti bud. Jeg tror ikke, det hjælper ret meget at slå de unge oven i hovedet med de ti bud. De er vist også lidt forældede efterhånden. Jeg tror, at hvis de ti bud skulle laves i dag, var der blevet et 11. bud, der lød således: sørg for, at din næste kan få arbejde! Så kan vi spørge, om vi har været tilstrækkeligt effektive her i folketinget til at overholde dette 11. bud, som vist burde være der, hvis vi skal bruge disse ti bud i en almindelig samfundsdebat i dag.